

Sygn. akt XVII AmE 165/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w R.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 listopada 2016 r., znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w R. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 165/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 18 listopada 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015, poz. 613, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej, ustalił dla Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o., opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 listopada 2011, znak: (...) na kwotę 106.415 zł (słownie: sto sześć tysięcy czterysta piętnaście złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie w całości.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z § 1 oraz § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja przez jego błędne zastosowanie w stanie faktycznym sprawy, skutkujące ustaleniem opłaty z tytułu koncesji, która rzekomo miała zostać wniesiona w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji z dnia 16 listopada 2011 r., w sytuacji gdy Skarżący wniósł już uprzednio coroczną opłatę z tytułu koncesji w terminie do 31 marca 2011 r.,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z art. 2 oraz art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przez błędne uznanie, że w zaistniałym stanie faktycznym i prawnym istniała możliwość żądania uiszczenia dwukrotnie opłaty z tytułu koncesji w tym samym 2011 roku, podczas gdy zgodnie z treścią art. 34 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane są do wnoszenia tylko corocznych opłat, co narusza konstytucyjne zasady demokratycznego państwa prawnego, zaufania obywatela do państwa, bezpieczeństwa prawnego jednostki i określoności prawa, a także wyłączności ustawowej regulacji w zakresie nakładania danin publicznych;

a nadto

3. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7, 77 § 1, 80, 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przez przekroczenie zasady prawdy obiektywnej w następstwie zaniechania rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego oraz dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co skutkowało zaniechaniem odniesienia się w toku postępowania i w treści wydanej decyzji do stanowiska Strony, zgodnie z którym brak było podstaw do ustalenia opłaty wskazanej w decyzji.

Odwołujący wniósł ponadto o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z następujących dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego prowadzonego przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki sygn. akt (...):

a) wniosku z dnia 29 września 2011 r. o udzielenie koncesji na dokonywanie obrotu paliwami ciekłymi,

b) decyzji Prezesa URE udzielającej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 16 listopada 2011 r. nr (...) /AgS,

- na okoliczność ich treści, a w szczególności daty udzielenia koncesji oraz przedmiotu i zakresu udzielonej koncesji, a także treści zawartego w niej pouczenia;

c) wezwania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 kwietnia 2016 r. do wniesienia opłaty z tytułu udzielenia koncesji,

d) pisma PW (...) z dnia 17 maja 2016 r.,

- na okoliczność ich treści, a w szczególności stanowiska Skarżącej wobec wezwania Prezesa Urzędu;

e) zawiadomienia o wszczęciu postępowania z dnia 20 lipca 2016 r.,

f) pisma PW (...) z dnia 28 lipca 2016 r.,

g) zawiadomienia z dnia 5 września 2016 r.,

h) pisma PW (...) z dnia 16 września 2016 r.

- na okoliczność ich treści, a w szczególności stanowiska Skarżącej w toczącym się postępowaniu;

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do

niniejszego odwołania:

a) decyzji z dnia 21 listopada 2001 r. udzielającej koncesji na obrót paliwami

ciekłymi nr (...)

- na okoliczność jej treści, a w szczególności daty udzielenia koncesji oraz przedmiotu i zakresu udzielonej koncesji;

b) wezwania Prezesa URE z dnia 18 października 2011 r. do nadesłania dokumentów i wyjaśnień,

c) zawiadomienia Prezesa URE z dnia 16 listopada 2011 r. o udzieleniu koncesji

- na okoliczność ich treści, a w szczególności zawartych w nich pouczeń o konieczności uiszczania corocznej opłaty w terminie do dnia 31 marca każdego roku;

d) dowodów uiszczenia opłaty koncesyjnej za lata: 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 i 2016 oraz formularzy opłaty z tytułu uzyskania koncesji za lata: 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 i 2016

- na okoliczność uiszczania corocznej opłaty w terminie do dnia 31 marca każdego roku nieprzerwanie w okresie od 2001 do 2016 roku;

3. zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz Skarżącej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1) oddalenie odwołania,

2) przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku przedmiotowego postępowania administracyjnego - na okoliczność prawidłowości zaskarżonej decyzji,

3) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu, tj. decyzji Prezesa URE z 16 listopada 2011 r., nr (...)na okoliczność uzyskania przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

4) zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W piśmie przygotowawczym z 30 sierpnia 2017 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazał m.in., że nastąpiło podwójne naliczenie opłaty rocznej, podczas gdy podmioty zarówno rozpoczynające działalność, jak i podmioty kontynuujące swoją działalność zobowiązane są do uiszczenia tylko jednej opłaty corocznej w danym roku.

Z kolei w piśmie przygotowawczym z 3 czerwca 2019 r. powód powołał się na nowelizację przepisu art. 34 Prawa energetycznego oraz wejścia w życie z dniem 21 grudnia 2018 r. nowego Rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej (Dz.U. z 2018 r., poz. 2277), które zastąpiło dotychczasowe Rozporządzenie Rady

Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca - Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi z dnia 21 listopada 2001 r., (...) wydaną na okres od 25 listopada 2001 r. do 25 listopada 2011 r. i z tego tytułu w dniu 31 marca 2011 r. uiszczył roczną opłatę koncesyjną za rok 2011. **/k. 24 akt adm., k. 27-35 akt sąd./**

W dniu 12 października 2011 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek z 29 września 2011 r. Przedsiębiorcy, o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...). **/k. 3 akt adm./**

Prezes URE decyzją z dnia 16 listopada 2011 r., (...), udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG na okres od 26 listopada 2011 r. do 26 listopada 2026 r. **/k. 87-89v akt sąd./**

Udzielenie Przedsiębiorcy, na jego wniosek, powyższej koncesji, obligowało go do wniesienia z tego tytułu opłaty, zwanej dalej też „opłatą koncesyjną” - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r. Nr 60, późn. 387, z późn. zm.).

Opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez Przedsiębiorcę i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji. Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Przedsiębiorca w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika z Formularza opłaty koncesyjnej. **/k. 24 akt adm./**

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. (...), wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty wraz z odsetkami z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia.

Przedsiębiorca pismem z dnia 17 maja 2016 r. odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty w odpowiedzi na wezwanie. Zdaniem Przedsiębiorcy „brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wniesienia żądanej w piśmie opłaty z tytułu udzielenia koncesji.” Przedsiębiorca podniósł także, że „do wniesienia pierwszej opłaty z tytułu udzielenia koncesji zobowiązane są przedsiębiorstwa, które po raz pierwszy w swojej działalności uzyskały koncesję. Wyłącznie wtedy bowiem mamy do czynienia z pierwszą opłatą.”

Przedsiębiorca wskazał, że w 2001 roku wniósł „pierwszą opłatę z tytułu uzyskania koncesji po raz pierwszy, a w kolejnych latach” wnosił „opłaty roczne, włącznie z opłatą roczną za rok 2011.”

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 20 lipca 2016 r., (...), zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a., został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 16/11/2011 koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG.

W odpowiedzi, Przedsiębiorca pismem z dnia 28 lipca 2016 r. podtrzymał swoje negatywne stanowisko w sprawie.

Pismem z dnia 5 września 2016 r., (...), Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Przedsiębiorca pismem z dnia 16 września 2016 r. podtrzymał swoje negatywne stanowisko w sprawie.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, jak również dowody przedstawione w postępowaniu sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 220, ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Powyższe wyznacza obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych poprzez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorstwa energetyczne, które uzyskały i posiadają koncesję udzieloną przez Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 32 P.e., mają obowiązek zatem wnoszenia pierwszej i kolejnych corocznych opłat do budżetu państwa.

Jeśli zaś chodzi o zasady, wysokość i sposób pobierania omawianej opłaty, kwestie te reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. Nr 60, poz. 387, ze zm.).

Należy wskazać, że opłata z tytułu posiadania koncesji jest opłatą płatną z góry, a jej wysokość ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty. Podmiot posiadający koncesję w danym roku (od 1 stycznia) zobowiązany jest uiścić zatem „całą” opłatę koncesyjną za ten rok w wysokości wynikającej z przepisu § 1 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, niezależnie od faktu, że przed upływem terminu płatności opłaty (31 marca) koncesja taka została cofnięta lub wygasła (to ostatnie miało miejsce w przedmiotowej sprawie, chodzi o koncesję z 2001 roku, która wydana została na okres do 25 listopada 2011 r.).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe".

Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych [Muras

Zdzisław (red.), Swora Mariusz, Prawo energetyczne. Komentarz do art. 12-72, Tom II. wyd. II, Opublikowano: WK 2016].

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie natomiast z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Zwrócenia uwagi wymaga, że opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, nie odnosi się jednak ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest zatem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Jakkolwiek stanowi ona wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, to nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. W związku z tym, zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (tak np. wyrok SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie, gdy opłata zostanie obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie natomiast niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sam dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.

Powyższe ma zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym przez § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, że w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W przedmiotowej sprawie, to na podstawie w sposób jednoznaczny ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej, w związku z udzieloną decyzją z dnia 16 listopada 2011 r., znak: OPC/10895/1636/W/OPO/2011/AgS na Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...) na okres od 26 listopada 2011 r. do dnia 26 listopada 2026 r.

Powód wypełnia zatem przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji (w dniu 29 września 2011 r.), uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalnia powoda uiszczenie w dniu 31 marca 2011 r. (k. 24 akt

adm.) opłaty od koncesji, udzielonej decyzją z dnia 21 listopada 2001 r., Nr O (...) stronie powodowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres do dnia 25 listopada 2011 r.

W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia – wbrew twierdzeniom powoda – z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 P.e. o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 P.e., jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

W konsekwencji należy stwierdzić, że powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, wystąpił natomiast o wydanie nowej decyzji dopiero w dniu 29 września 2011 r., a zatem nie został zachowany 18-miesięczny termin dający możliwość przedłużenia podmiotowi dotychczasowej koncesji. Wniósł zatem o wydanie nowej koncesji.

Powyższe przesądza zatem o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji. Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Zarzuty powoda należy zatem uznać za nieuzasadnione i brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie.

Wskazana przez powoda nowelizacja przepisów nie wpływa na zmianę rozstrzygnięcia dokonanego przez Prezesa URE, ani też na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie, albowiem przepis art. 34 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne jednoznacznie wskazuje, że opłata koncesyjna jest coroczną opłatą wnoszoną do budżetu państwa przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, obciążająca koszty jego działalności.

Przepis ten wyraźnie wskazuje, że opłata jest należna od „udzielonej koncesji”. Nie ma zatem również znaczenia, że powód w dalszym ciągu prowadzi dotychczasową działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Jak wskazano wyżej, powód nie dokonał przedłużenia dotychczasowej koncesji. Wniósł natomiast o udzielenie nowej koncesji i z tego tytułu należna jest opłata za 2011 r., co jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Na powodzie spoczywa obowiązek w jaki sposób prowadzi on swoją działalność, jednakże bezsprzecznie, podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza jest zgodne z prawem wykonywanie obowiązków koncesyjnych, do których zalicza się dokonywanie opłat związanych z prowadzoną działalnością reglamentowaną przez państwo. Nie można w związku z tym zgodzić się z twierdzeniem powoda, że zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej, albowiem powód w swoich wywodach pomija fakt, że opłata jest pobierana „od udzielonej koncesji”. Dlatego bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie mają kwestie interpretacji przepisów rozporządzenia, które dotyczą charakteru samej opłaty, a na które powód się powołuje. Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie był brak opłaty za udzielenie powodowi nowej koncesji, a którą to opłatę zakwestionował powód, wskazując dokonanie uiszczenia opłaty za 2011 r., od wygasłej 25 listopada 2011 r. poprzedniej koncesji. Jak już wskazano wyżej, skoro powodowi została udzielona kolejna koncesja, co nie ulega żadnej wątpliwości, powód bowiem nie zakwestionował tego faktu, to powód jest obowiązany uiszczyć opłatę od udzielenia mu nowej koncesji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji.

SSO Bogdan Gierzyński